

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η «ΚΛΑΚΕΤΤΕΣ», ΤΗΣ ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

(Ένα άποκαλυπτικό άρθρο για την διάσημη Έλεάνορ Πάουελ, την καλύτερη χορεύτρια του κόσμου, γραμμένο από την Γαλλίδα δημοσιογράφο Μαργαρίτα Μπουσό.)

Η Έλεάνορ Πάουελ είναι σήμερα η πρώτη χορεύτρια του παληού και του νέου Πόσμου. Η διάσημη αυτή Αμερικανίδα καλλιτέχνις γεννήθηκε στις 13 Νοεμβρίου του 1913 στη μικρή πόλη Σπρίνγκφιλντ της Μασσαχουσέττης. Ο πατέρας της ήταν ένας μικρός επιχειρηματίας που νικήθηκε γρήγορα από τη ζωή και πέθανε πολύ νέος. Έτσι, η επίσης νέα γυναίκα του, η Μπλάνς Πάουελ, ανέλαβε μόνη της τη φροντίδα να μεγαλώσει την κόρη της, την μικρούλα κι' έξυπνη Έλεάνορ. Η νεαρή χήρα λοιπόν άρχισε να εργάζεται ως υπάλληλος σ' ένα έμπορικό κατάστημα και να κερδίζει με κόπο τα έξοδα του σπιτιού της. Ελάτρευε την κόρη της κι' όπως συμβαίνει με τις στοργικές μητέρες, υπέφερε χίλιες δυο στερήσεις για να μη λείπη τίποτε της αγαπημένης της Έλεάνορ. Αυτή την τρυφερότητα δεν την έχασε η μεγάλη σήμερα χορεύτρια. Έχει πάντα μαζί της την μητέρα της κι' όπως τώρα έχει άφθονα χρήματα, προσπαθεί να μαντεύσει κάθε επιθυμία της για να την ικανοποιήσει άμέσως. Άλλωστε, από τη στιγμή που η Έλεάνορ άρχισε να καταλαβαίνει τη ζωή και τον κόσμο, δεν είχε παρά μόνο μια ιδέα στο νου της: να εργασθεί για την μητέρα της.

Όταν έγινε έξη χρονών η Έλεάνορ, η μητέρα της την έστειλε σε μια σχολή χορού, όχι τόσο για να μάθει να χορεύει, αλλά μάλλον για να πάρει θάρρος με την συναναστροφή των άλλων κοριτσιών, γιατί η μικρούλα Έλεάνορ ήταν υπερβολικά δειλή. Έτσι η Έλεάνορ άγαπησε με πάθος το χορό και σε ηλικία δεκτριών χρονών έχορευε θαυμάσια.

Έκείνο το καλοκαίρι, η μικρούλα χορεύτρια περνούσε τις διακοπές της με την μητέρα της στο Άτλαντικ - Σίτυ. Μια μέρα, λοιπόν, γύρισε δλόχαρη κοντά στην μητέρα της και της ζήτησε την άδεια να χορέψει το βράδυ στο ξενοδοχείο «Ρίτς Γκρίλ».

— Ένας κύριος με είδε που χόρευε στην ακρογιαλιά, της εξήγησε, και μου υποσχέθηκε ότι θα μου δώσει πέντε δολάρια αν χορέψω απόψε στο «Ρίτς Γκρίλ».

Η μητέρα της παραξευέτηκε, όπως ήταν φυσικό και θέλησε να μάθει ποιος ήταν αυτός ο κύριος. Μπορείτε δε να φαντασθήτε την έκ-

πληξί της όταν πληροφορήθη ότι ήταν ο Γκός Έντουαρντς, ο μεγάλος σκηνοθέτης των παιδικών επιθεωρήσεων! Από το βράδυ εκείνο — ιστορικό στη ζωή της — η Έλεάνορ έχορευε συνεχώς επί τρία καλοκαίρια στο «Ρίτς Γκρίλ» του Άτλαντικ Σίτυ, ενώ τον χειμώνα εξακολουθούσε τα μαθήματά της καθώς και τις σπουδές της στο χορό.

Υστερ' από τρία χρόνια, σε ηλικία δεκαέξι ετών, η Έλεάνορ είχε αποκτήσει μια τόσο μεγάλη επιδεξιότητα στο χορό, ώστε ο καθηγητής της πήγε ένα βράδυ και συνάντησε την μητέρα της.

— Πρέπει να φύγετε με κάθε τρόπο για τη Νέα Υόρκη... την συμβούλεψε. Η Έλεάνορ θα γίνει μεγάλη χορεύτρια και πρέπει να δοκιμάσει την τύχη της... Θα είναι ξγκλημα να μείνετε έστω και μια ακόμα μέρα εδώ πέρα!

Η «μίσσες» Μπλάνς Πάουελ, που δεν φανταζόταν ποτέ μια τέτοια εξέλιξη της κόρης της, δίστασε στην αρχή ν' ακολουθήσει την συμβουλή του καθηγητού. Μά η Έλεάνορ είχε τόσο θάρρος, ώστε κατάφερε σε λίγο να πείσει την μητέρα της και στο τέλος της εβδομάδος έφυγαν μαζί για τη Νέα Υόρκη.

— Θυμάμαι πολύ καλά, λέει η ίδια η Έλεάνορ, ότι εκείνη την ημέρα ήταν 13 του μηνός. Ο αριθμός αυτός που

σε τόσοσους άλλους φέρνει άτυχία, είναι για μένα ο αριθμός της τύχης μου! Γεννήθηκα στις 13 του μηνός, το 1913. Δεκατριών χρονών χόρεψα για πρώτη φορά στην παιδική επιθεώρηση του «Ρίτς Γκρίλ». Τέλος, στις 13 του μηνός έφυγα από το Σπρίνγκφιλ για το Μπροντγουαίη... Κι' εκεί, στο ξενοδοχείο, το δωμάτιό μου είχε αριθμό 13! Ο αριθμός αυτός έπαιξε μεγάλο ρόλο στη ζωή μου και πιστεύω ότι μου έφερε τύχη. Γι' αυτό ο αριθμός του καμαρινού μου στο θέατρο είναι πάντα το 13!...

Η Έλεάνορ, στο Μπροντγουαίη, κατάλαβε για πρώτη φορά πόσο μεγάλος ήταν ο κόσμος και πόσο δύσκολο είναι σε μια καλλιτέχνιδα να πραγματοποιήσει τα όνειρά της.

Η πρώτη δυσκολία που συνάντησε ήταν η... «κλακέτες»! Όλος ο κόσμος εκεί πέρα απέμιμειτο τους μαύρους και χόρευε με «κλακέτες».

Η Έλεάνορ δεν ήξερε να χορεύει μ' αυτό τον τρόπο, χτυπώντας τις

Η Έλεάνορ Πάουελ και ο Ρόμπερτ Ταϊύλορ

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Η „ΚΛΑΚΕΤΤΕΣ” ΤΗΣ ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

(Συνέχεια από την σελίδα 29)

μύτες και τὰ τακούνια τῶν ποδιῶν της κι' ἄρχισε νὰ χάνη τὸ θάρρος της.

Ἐνα βράδυ πού μπήκε κουρασμένη σ' ἕνα μικρὸ «ἔστιατόριο τῆς στιγμῆς» τοῦ Μπροντγουαίη, ἔνοιωσε ἄξαφνα μιὰ σκοτοδίνη και στήριχτηκε στὸ χέρι ἑνὸς νέου πού στεκόταν δίπλα της. Ἡ Ἐλεάνορ συνήλθε ὡστόσο πολὺ γρήγορα κι' ἔσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄγνωστο. Ἐκεῖνος τότε τῆς πρόσφερε ἕνα ποτὸ, γιὰ νὰ «δυναμώσῃ» και συστήθηκε με ἀπλότητα:

— Μὲ λένε Τζάκ Ντόναχιου. Εἶμαι χορευτῆς... Βέβαια, δὲν θὰ ἔχετε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὶς «κλακέτες» τοῦ Ντόναχιου, μὰ σὰς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θ' ἀκούσετε πολὺ γρήγορα τ' ὄνομά μου!...

Ἦταν ἕνας παράξενος νέος, γεμάτος φιλοδοξίες και τόλμη. Ἡ Ἐλεάνορ τὸν κύτταξε κατάπληκτη. Τοῦ εἶπε κι' αὐτὴ τὸνομά της, ὅτι ἦταν χορεύτρια και δὲν τοῦ ἀπέκρυψε τὴν ἀπογοήτευσί της.

— Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ δουλειά, γιατί δὲν ξέρω «κλακέτες»... τοῦ ἐμπιστεύθηκε.

Ὁ Τζάκ Ντόναχιου, πού εἶνε κι' αὐτὸς σήμερα διάσημος χορευτῆς, ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Γι' αὐτὸ στενοχωριέστε; τῆς εἶπε. Θὰ σὰς μάθω ἐγώ!

Και ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε νὰ τῆς δίνει μαθήματα. Ἡ Ἐλεάνορ ἄρχισε με πείσμα νὰ μαθαίνει νὰ χορεύη με «κλακέτες» και μέσα σ' ἕνα μῆνα εἶχε ἀποκτήσει μιὰ ἐκπληκτικὴ δεξιότητι. Ὁ Τζάκ Ντόναχιου δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στα μάτια του.

— Θὰ κατακτήσης τὸ Μπροντγουαίη! τῆς εἶπε μιὰ μέρα. Μὲ τὴν ἐπιμονή σου θὰ νικήσης τὰ πάντα!...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες, ὁ Ντόναχιου κ' ἡ Ἐλεάνορ βρῆκαν δουλειά στὴν ἐπιθεώρησι «Φόλλου» κι' ἔπειτα στὴν «Χὸτ Τσά» τοῦ περίφημου Ζίγκφιλντ. Ἡ Ἐλεάνορ σιγὰ-σιγὰ με τὸν ἀπαράμιλλο χορὸ της και ἰδίως με τὶς δημοφιλεῖς στὴν Ἀμερικὴ «κλακέτες», ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὴ στὸ Μπροντγουαίη, μὰ δὲν θὰ ἔφθανε ποτὲ στὴν παγκόσμια δόξα της, ἂν δὲν ἔπαιζε στὸν κινηματογράφο.

Μιὰ ἡμέρα, πάλι τυχαίως, γνώρισε δυὸ νέους ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ κινηματογραφικὸς «ἀστὴρας» Ρόμπερτ Ταϊύλορ. Ὁ ἄλλος, ὁ διάσημος σκηνοθέτης Ρόυ ντέ Ρούθ. Κ' οἱ δυὸ γύρευαν στὸ Μπροντγουαίη μιὰ πρωταγωνίστρια γιὰ τὸ φιλμ «Μελωδίες και ρυθμοὶ τοῦ 1936».

— Ἐλάτε τὸ βράδυ στὸ «Καζινο ντέ Παρί» τοῦ Μπροντγουαίη... τοὺς εἶπε ἡ Ἐλεάνορ, χαμογελῶντας πονηρά. Ἐκεῖ θὰ δῆτε μιὰ καλὴ χορεύτρια...

Ἡ Ρόμπερτ Ταϊύλορ κι' ὁ Ρόυ ντέ Ρούθ πῆγαν στὸ ραντεβού. Κι' ἀπόμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὶς «κλακέτες» τῆς Ἐλεάνορ!

— Ἡ μ' αὐτὴν θὰ παίξω ἢ θὰ διαλύσω τὸ συμβόλαιό μας! εἶπε τότε ἀποφασιστικὰ ὁ Ρόμπερτ Ταϊύλορ στὸν σκηνοθέτη του.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει και καλύτερη χορεύτρια ἀπὸ αὐτὴν! τοῦ ἀπάντησε γελῶντας ὁ Ρόυ ντέ Ρούθ.

Κι' ἔτσι, τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Ἐλεάνορ Πάουελ προσελήφθη ἀπὸ τὴν ἐταιρία «Μέτρο-Γκόλντουϊν» ὡς πρωταγωνίστρια τοῦ φιλμ «Μελωδίες και ρυθμοὶ τοῦ 1936», πού εἶνε ἡ ἀποθέωσις τοῦ μοντέρνου χοροῦ.

— Στὸν Ρόμπερτ Ταϊύλορ, δήλωσε ἡ Ἐλεάνορ ἐσχάτως, χρωστῶ τὴν πρόσληψί μου στὸν κινηματογράφο. Γιὰ νὰ ξεπληρώσω λοιπὸν αὐτὸ τὸ χρέος μου, τοῦ χάρισα τὴν καρδιά μου!...

Μὰ κι' ὁ Ρόμπερτ Ταϊύλορ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Γι' αὐτὸ, σήμερα, ἡ Ἐλεάνορ και ὁ Ρόμπερτ εἶνε τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΟΥΣΟ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 27)

πειά, ἀπελπισμένη κι' ἀπαρηγόρητη.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ θάνατό του, ἕνα πρωτὶ, καθὼς ἡ Λευκὴ ταχτοποιοῦσε τὰ χαρτιά του μακαρίτου, βρῆκε ἕνα μεγάλο σημειωματάριο στὸ ὁποῖο ὁ Μωρίς ἔγραφε διάφορες σκέψεις κι' ἐντυπώσεις του, ἕνα εἶδος ἡμερολογίου.

Μὲ θαθεῖα θλίψι, ἡ χήρα ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζει.

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα της ἔπεσε σὲ μιὰ παράγραφο πού ἄρχιζε με τὸνομά της.

Και διάβασε τότε τὰ ἑξῆς, γραμμένα ἀπὸ τὸν Μωρίς λί-

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ 1200 ΧΡΟΝΙΑ!..

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

ἔνοχες ἐρωτικὲς σχέσεις με τὸ γιοῦ τοῦ πολεμιστοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γι' αὐτὴν τὴν Ἰουλιέττα τῶν Ἀθάρων ἄρχισε μιὰ πραγματικὴ μαρτυρικὴ ζωὴ. Οἱ γονεῖς της, ἀμετάπειστοι, στὴν ἀπόφασί τους, θέλησαν νὰ κρύψουν αὐτὸ τὸ σκάνδαλο και νὰ τὴν στείλουν γρήγορα στὸν Γαλάτῃ ἀρραβωνιαστικὸ της. Ἐκείνη ὅμως με τὴ βοήθεια μιᾶς πιστῆς δούλας, ἔφυγε μιὰ νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της και ἀφοῦ συνάντησε τὸν ἀγαπημένο της, κρύφθηκε μαζί του μέσα στὴν καρδιά τοῦ γειτονικοῦ δάσους, πού ἦταν ἀπέραντο. Ἐκεῖ μέσα, οἱ δυὸ ἔρασταὶ ἔζησαν σάν... πρωτόπλαστοι ἕνα ὀλόκληρο χρόνο! Μὰ οἱ γονεῖς τῆς νέας δὲν εἶχαν ξεχάσει τὴν ἐκδίκησί τους. Μιὰ ἡμέρα τοὺς συνάντησε τυχαίως ἕνας κτηγὸς κι' ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τοὺς προδώσῃ. Οἱ δυὸ ἔρασταὶ, σὲ λίγο, συνελήφθησαν, κι' ὅπως ἦταν τὸ ἔθιμο, καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Μὰ εἶχαν ζήσει μαζί ἕνα ὀλόκληρο χρόνο εὐτυχίας κι' ἔτσι δὲν τοὺς φόβιζε πειὰ τίποτε. Ἐκεῖνο μόνο πού ἐπιθυμοῦσαν ἦταν νὰ πεθάνουν ἐνωμένοι. Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἦπιαν τὸ δηλητήριο με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη και βυθίστηκαν ἀγκαλιασμένοι στὸν λήθαργο τοῦ θανάτου. Οἱ δικοὶ τους, κατόπιν, τοὺς ἔθαψαν ὅπως ἀκριβῶς ἦσαν, με τὰ χεῖλη ἐνωμένα σ' ἕνα ἀτέλειωτο φιλί κι' ἔτσι πάλι τοὺς βρῆκε ὕστερα ἀπὸ 1.200 ὀλόκληρα χρόνια ὁ Οὐγγρος ἀρχαιολόγος.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ «νεκροταφεῖο τῶν ἔραστῶν» τῆς Κζέντες, με τοὺς παράξενους σκελετοὺς, συγκεντρώνει σήμερα ἕνα σωρὸ περιηγητᾶς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Οἱ σκελετοὶ τῶν ἔραστῶν με τὸ «ἀτέλειωτο φιλί» γίνονται ἔτσι ἀπὸ ἐδῶ και λίγο καιρὸ, χάρις στὸν ἀρχαιολόγο Κζαλλάνου, ἀντικείμενο ἀληθινοῦ προσκυνήματος ἀπὸ μέρους τῶν ἔραστῶν και τῶν νεονύμφων τοῦ παλαιοῦ και τοῦ Νέου Κόσμου. Κι' αὐτὸ σημαίνει ὅτι οὔτε ὁ ἔρωσ, οὔτε ὁ ρωμαντισμὸς ἔχουν πεθάνει στὴν ἐποχὴ μας.

ΖΑΝ ΥΡΑΖΥ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 39)

κουσα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ δωματίου μου νὰ μιλάτε περιφρονητικὰ γιὰ μένα και νὰ βρίζετε ὅλους τοὺς πλουσίους, πού τοὺς κατηγοροῦσατε γιὰ σκληροῦς και ἀκατάδεχτους. Συγχρόνως λέγατε πὼς ἐσεῖς ἂν γινόσατε ποτὲ πλούσιος δὲν θ' ἀλλάζατε χαρακτῆρα... Και ὅμως διαφεύσατε μόνος σας τὰ λόγια σας... Ὁ ξαφνικὸς πλοῦτος σὰς ἔκανε κι' ἐσὰς σκληρὸ κι' ἐγωῖστή... Συνεννοήθηκα με τὴν κυρία ντέ Λυσεναί — μπορῶ, με τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι ἡ πυργοδέσποινα θὰ γίνῃ γυναίκα μου — γιὰ νὰ σὰς παίξουμε τὴν κωμῶδια αὐτὴ! Ἐπίτηδες σὰς ἄφησε ἡ κυρία ντέ Λυσεναί με τὴν ἐντύπωσι ὅτι σὰς ἀναγνωρίζει ὡς πυργοδεσπότη, ὅτι θὰ ἦταν διατεθειμένη νὰ σὰς παντρευτῆ... Θέλαμε νὰ δοῦμε ὡς πού θὰ φτάσῃ ἡ ματαιοδοξία σας... Κι' ἐσεῖς δὲν διστάσατε ν' ἀπαρηγήθητε τὴν γλυκειὰ και ταπεινὴ μνηστὴ σας, ἐπειδὴ σὰς θάμπωσαν τὰ μεγαλεῖα!... Ἄς εἶνε ὅμως, τὸ πάθημα αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς γίνῃ μάθημα γιὰ τὸ μέλλον...

Ἡ Νισέττα, ἡ ὁποία δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾶ και αὐτὴ τὸν Μάριο, τὸν συγχώρεσε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς της ὅταν τὸν εἶδε τόσο λυπημένον, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀπότομο ξύπνημα στὴν πραγματικότητι... Και τὸν ἐπῆρε μαζί της, ταπεινωμένο και συντριμμένο, και ξαναγύρισαν στὸ Καλαί, ὅπου ἔκαναν σὲ λίγο τοὺς γάμους των. Χάρις στὴν τρυφερότητα τῆς γυναίκας του, ὁ Μάριος παρηγορήθηκε πολὺ σύντομα γιὰ τὸ πάθημά του, γιατί κατάλαβε ὅτι τὴν εὐτυχία δὲν τὴν κάνουν τὰ πλοῦτη, ἀλλὰ μονάχα ἡ ἀγάπη...

γες μέρες πρὸ τοῦ γάμου των:

«Ἡ Λευκὴ εἶνε ὡραία κι' ἐγὼ ἄσχημος. Αὐτὴ εἶνε κοσμικὴ κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ και τὴν ἐργασία. Ἐτσι θὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὴν ἀφήνω πολλὰς ὥρες ἐλεύθερη, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὴν ἐπιθλέπω. Πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὴν συνδέσω ἀναπόσπαστα μαζί μου; Πὼς θὰ τὴν κάνω νὰ μ' ἀγαπᾶ ὅπως τὴν ἀγαπῶ κι' ἐγώ;...

Μου φαίνεται πὼς ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτὸ εἶνε νὰ δημιουργήσω γύρω μου μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου και νὰ τῆς προκαλέσω τὴ ζήλια, κάνοντάς τὴν νὰ φαντάζεται ὅτι θέλω δῆθεν νὰ κάνω μιὰ μέρα κάθε χρόνο ἕνα ψυχικὸ μνημόσυνο σὲ κάποια ἄλλη γυναίκα πεθαμένη, με τὴν ὁποία με εἶχε συνδέσει ἄλλοτε ἕνας μεγάλος ἔρωσ.

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ, θὰ τὴν ἀφήνω μόνη μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα κάθε χρόνο, τὴν ἴδια πάντοτε. Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σκοτώνω τὶς ἀνιαρὲς ὥρες τῆς ἡμέρας αὐτῆς, θὰ ἐπισκέπτομαι κανένα μουσεῖο. Μου ἀρέσουν τόσο ἡ ἀρχαιότητες κ' ἡ ζωγραφικὴ...»

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ